

Knihu Zjevení nelze číst jako běžný popis událostí. Jan zvláštním jazykem, plným barvitých obrazů a přirovnání, vykládá skutečnost Božího vítězství a lidského zápasu o spásu. Hned na začátku po úvodním pozdravu popisuje již tímto jazykem své povolání k sepsání této knihy a především toho, který ho povolal.

Já, Jan, váš bratr, účastník vašich soužení, Království i trpělivosti v Ježíši, dostal jsem se pro hlásání Božího slova a pro svědectví o Ježíšovi na ostrov, který se jmenuje Patmos. A jednou v den Páně jsem upadl do vytržení a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice: „Své zjevení napiš do knihy a pošli sedmi církevním obcím.“ Obrátil jsem se, abych se podíval po tom hlase, který ke mně mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svícnu a uprostřed těch svícnu postavu podobnou Synu člověka, oblečenou do řízy a přepásanou na prsou zlatým pásem. Když jsem ho uviděl, padl jsem mu k nohám jako mrtvý. On na mě položil pravici a řekl: „Nic se neboj! Já jsem První i Poslední, Živý. Byl jsem mrtev, a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí. Napiš tedy své vidění: nyní i to, které přijde později.“ (Zj 1.9-11a.12-13.17-19)

Evangelium

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ (Jan 20,19-31)

K zamyšlení

„Pokoj vám!“ říká Ježíš při prvním setkání s učedníky. Jde o běžný židovský pozdrav, který se dodnes užívá: „Šalom...“, pokoj. Pán se nepotřebuje postavit do povýšeného postoje, pohrdat, pošlapávat či ponižovat ubožáky. S čím tedy Pán dějin a vítěz nad smrtí přichází? Co mu nyní leží na srdci? Posílá učedníky, aby zprostředkovali odpuštění! Nejzásadnější poselství Vzkříšeného Krista. Odpuštění znamená otevření přístupu člověka k Bohu. Znovu smíme být

Modlitba

Dobry Boze, přináším ti tohoto člověka
do tvého milosrdenství, aby našel, co potřebuje pro svou
cestu a svůj vnitřní pokoj.

Naplni ho svým Duchem, aby našel své pravé „já“

a dostal se do souladu se svou podstatou a s tvou vůlí.

Amen.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- Někdy se svatost projeví tím, že se dokážeme vzdát majetku, ale mnohem častěji tím, že ho dokážeme spravedlivě nabýt a pokorně užívat.
- Ideální stav není, když se nic neděje a náš život vypadá jako výkladní skříň – ideální je umět zareagovat v okamžiku, kdy Nepřítel hodí do naší výkladní skříň dlažební kostku.
- Když Bůh je ti vším, už nemůžeš nic ztratit.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství)

Dnešní neděle končí velikonoční oktáv, tedy osm dní, které všechny připomínaly den Kristova vítězství nad zlem a smrtí. Zároveň však již zahlédneme, že vzkříšením Boží dějiny nekončí. Události vzkříšení dostanou novou dynamiku! Jsme tedy na úplném počátku nových dějin, které pokračují po staletí až k nám. Jakou roli v nich hrajeme my? Jsme i my jejich součástí? Tato neděle je také nazývána neděle Božího milosrdenství.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE Ne – v 9.00
Út – v 17.30 ale 30.4. v 7.30
St – v 17.30
Čt – v 7.30
Pá – v 16.30
DD MILEŠOV Pá – v 9.15

Modlitební skupina - Út v 16.30

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 28.4. 2019 v 9.00

Velemín v 11.00 za † sestru, rodiče,
prarodiče a celou † rodinu
Po 29.4. 2019 v 7.30

Út 30.4. 2019 v 7.30 za † Marii

St 1.5. – začínají Májové pobožnosti

Pá 3.5. 2019 na dobrý úmysl

Ne 5.5. 2019 v 9.00 za tragicky † syna a † rodiče

Lukavec v 11.00

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

316. Jak lze rozoznat smrtelné hříchy od všedních?

Smrtelný hřích ničí božskou sílu lásky v srdci člověka. Bez té ovšem člověk nemůže dosáhnout věčné blaženosti. Právě proto se mu říká smrtelný. Smrtelný hřích ničí vztah s Bohem, zatímco všední hříchy tento vztah narušují.

Smrtelný hřích odděluje člověka od Boha, zbavuje ho posvěcující milosti. K takovému hříchu dochází v případech, že se týká závažné věci, a staví se tedy například proti životu, proti manželství nebo proti Bohu samému (vražda, manželská nevěra a podobně), a že se ho člověk dopouští zcela dobrovolně a při plném vědomí závažnosti provinění, protože jeho svědomí ví, že jde o hřích smrtelný. Všední hříchy se vztahují na méně závažné věci nebo nebyly spáchány při plném poznání jejich následků, případně ne zcela dobrovolně. Takové hříchy narušují vztah k Bohu, ale zcela jej neničí.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

5. října – pam sv. Faustyny Kowalské, řeholnice, apoštolky Božího milosrdenství

25. srpna 2005 tomu od doby, kdy se již novorozeného děvčátka rodiny Kowalských v Glogowiec. Toto dítě Kowalského (1868–manželky Marianny (1965) dostalo o dva ve farních kostele sv. Swinických Warckých nedaleko Lodže jméno Helena.

bylo právě 100 let potřetí rozlehl křik v skromném domku polské vesnici Stanislava (1946) a jeho Kowalska (1875–dny později při křtu Kazimíra ve Swinických nedaleko Lodže jméno Helena.

Helena nacházela ve svých rodičích nejen vzor pracovitosti, ale i zodpovědnosti, obětavosti a v neposlední řadě zbožnosti. Přestože žili v bídě, našli byste v jejich domě v malé knihovničce vedle Pisma svatého také životopisy svatých, ze kterých se děti dozvídaly krásné a napínavé příběhy poustevníků, poutníků a misionářů v dalekých krajích. Pozorná Helenka pak tyto příběhy vlastními slovy vyprávěla na pastvě mladším dětem a svěřila se jim, že i ona se touží připojit k poustevníkům nebo bude jako misionářka učit pohany svaté víře. Pramenem této touhy byla nejenom četba náboženské literatury, ale i Boží působení. Jak sama později napíše ve svém Deníčku, již od sedmi let pocítovala ve své duši Boží volání k dokonalejšímu životu, které ji stále provázelo. Jednoho letního dne se Helena Kowalska vydala spolu se svými dvěma rodnými sestrami a kamarádkou na taneční zábavu. Konala se v parku „Wenecja“ nacházejícím se v samém centru Lodži nedaleko katedrály sv. Stanislava Kostky. Helenka měla na sobě slušivé volánkové šaty a své rudavé vlasy si sčesala z čela do silného copu. Brzy po příchodu do parku byly všechny čtyři zadány a na parketu se nechaly unášet muzikou a tancem. Všichni se výborně bavili, jen v Helenině duši se odehrával boj. Nechtěla utíkat od lidí, snažila se žít jako ostatní, nechtěla se lišit od svých vrstevníků, ale nenacházela v tom uspokojení. V této

náladě a myšlenkách náhle vedle sebe uviděla Ježíše. Byl ztýraný, svlečený ze šatů a celý pokrytý ranami. Obrátil se na ni slovy: „Jak dlouho tě mám snášet a jak dlouho mě budeš klamat?“ Již neslyšela příjemnou hudbu a společnost, ve které se nacházela, jí zmizela z očí. Zůstala sama s trpícím Kristem. Po tomto nečekaném setkání se vymluvila na bolest hlavy a rychle opustila vesele se bavící společnost. Její kroky směřovaly do blízké katedrály.

Už se stmívalo. Lidí bylo v chrámu málo. Nevšímalá si ničeho, co se kolem děje, padla ve tvaru kříže před Nejsvětější svátostí a prosila Pána, aby jí dal poznat, co má dál dělat. Po chvíli úpěnlivé modlitby uslyšela jako odpověď tato slova: „Jeď ihned do Varšavy, tam vstoupíš do kláštera.“ Nyní již věděla, co má konat. Našla v sobě i sílu, která jí pomohla přemoci velkou lásku a poslušnost vůči rodičům. Ti jí dosud bránili jít cele za vnitřním hlasem. Povstala od modlitby, přišla domů, zařídila nutné věci a uložila se ke spánku. Druhého dne, nakolik to bylo možné, se svěřila sestře s tím, co se odehrálo v její duši. Nechala pozdravovat rodiče a jen tak, v jedněch šatech, bez ničeho, odjela podle Božího rozkazu do Varšavy.

S. Faustyna přebývala v mnoha domech kongregace, nejdéle však v Krakově, Plocku a Vilniusu. Pracovala zde především jako kuchařka, zahradnice nebo vrátná. Navenek nic neprozrazovalo její neobvykle bohatý mystický život. Svědomitě vykonávala svěřené práce, byla velmi soustředěná a zbožná a zároveň přirozená, prostá a rozvázná. Řeholní pravidla zachovávala věrně a ve vztazích k bližním se vyznačovala srdečností, jemností a velkou láskou.

Hlubkou duchovního života sv. Faustyny Kowalské odhaluje Deníček, který začala psát během posledních čtyř let svého života na pokyn zpovědníka P. Sopočka a se svolením představených. Z jejích zápisků se dozvídáme o velikosti poslání, které jí Pán Ježíš svěřil. Toto poslání spočívá v připomenutí odedávna známé ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a v předání nových způsobů úcty k Božímu milosrdenství. S. Faustyna stojí také u počátku velkého hnutí ctitelů a apoštolů Božího milosrdenství, jež má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství.

Její hluboký mystický život šel ruku v ruce s utrpením. Utrpení očišťuje duši, a tím ji činí schopnější k stále většímu podílu na Božím životě a k účasti na spasitelném Kristově díle. Sestra Faustyna onemocněla tuberkulózou plic a zaživacího ústrojí a jako dobrovolnou oběť za hříšníky přijímala také s úplnou odevzdaností do Boží vůle různá utrpení, aby takto poskytla pomoc duším ohroženým ztrátou spásy. 5. října 1938 odevzdala svou duši do rukou nebeského Otce plná důvěry v jeho bezedné milosrdenství, aby mohla u Božího trůnu zapět píseň na oslavu milosrdenství. V Deníčku nám na rozloučenou zanechala tato slova:

„Na tebe, ubohá země, nezapomenu, i když cítím, že se okamžitě celá ponořím do Boha jako do oceánu štěstí, ale to mi nezabrání vrátit se na zem a dodávat duším odvalu a vybězet je k důvěře v Boží milosrdenství.“

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Hodina milosrdenství, Korunka, obraz Ježíše milosrdného a svátek Božího milosrdenství jsou základní formy úcty k Božímu milosrdenství. V Církvi byly vždy přítomné veškeré prostředky spásy. Někdo se tak může ptát, jestli jsou vůbec potřeba nějaké nové formy kultu?

Žádná z forem úcty k Božímu milosrdenství není povinná. Jsou to doporučení, návrhy, nové možnosti, jak chválit Boha. Podle Deníčku jsou nejdůležitější obraz a svátek Božího milosrdenství. Proč tomu tak je? Obraz, který visí v kostele, kapli či v bytě, k nám promlouvá, něco nám přibližuje, zvláště svým nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti! Připomíná člověku milosrdného Boha Otce, který jest na nebesích. Ohledně svátku bych rád poukázal na další zajímavou souvislost: v meziválečném období schválila církevní autorita vznik nové kongregace sester benediktinek – samaritánek. Její zakladatelka, sotva dvacetiletá Jadwiga Jaroszevska, si dala za cíl velebit Boží spravedlnost. Zanedlouho se však sám Ježíš domáhá svátku Božího milosrdenství a svou žádost odůvodňuje nikoliv pouze nutností velebit, ale především hlásat světu Boží milosrdenství. Ano, veřejná oslava svátku Božího milosrdenství má hlásat světu milosrdného Boha. Volba první neděle velikonoční nebyla náhodná: během celého liturgického roku se k Bohu obrácíme nejdříve s prosbou o milosrdenství (doba adventní a postní), následně děkujeme za prokázané milosrdenství (doba vánoční a velikonoční). Proto Jan Pavel II. neváhal a v roce velkého jubilea spolu s kanonizací s. Faustyny ohlásil světu veliký svátek Božího milosrdenství. (Pramen: apostol.cz)

Sbírka z 21.4. 2019: 5. 500,- Kč

Děkují za úklid a výzdobu našich kostelů, zvláště před velikonočními svátky.